

A kis fenyő meséje

A hatalmas erdő közepén, két kis patak ölelte kerek dombon különös fenyőcsoport állt. Nem emberek ültették, hanem az erdő lakói. Madarak, mókusok, hangyák, szitakötők, sünök hullatták el a zsákmányolt fenyőtobozokban lapuló magokat. Bár az is lehet, hogy a huncut szél kapta fel, és repítette a dombra, ahol termékeny talajra találva gyökeret eresztettek és nőni kezdtek. Szépségüket a különbözőségük adta. Lucfenyő, erdeifenyő, ezüstfenyő, jegenyefenyő nőtt egymás mellett békességben.

Az arra túrázó embereknek nagyon tetszett a különleges erdőcske. Mondogatták: - Milyen gyönyörűek lennének feldíszítve karácsonykor!

A fenyők hallották az emberek beszélgetését. Izgalom fogta el őket. Vágytak arra, hogy az év legmeghittebb ünnepén díszekbe öltöztetve ragyoghassanak a fényárban úszó lakásokban, a körülöttük ujjongó gyermekek gyűrűjében. Hiszen arra születtek.

Vágyuk teljesült.

Az ünnep közeledtével egymás után érkeztek az emberek, kiválasztották a nekik leginkább tetsző fát, és haza vitték. December 24 – re szinte mindegyikük gazdára talált, csak egy vékony, sápadt fenyő árválkodott a domb alján. Reménykedve figyelte az erdei utat, várva, talán feltűnik még valaki, aki őt is elvinné.

Esteledett. Az erdőben minden elcsendesedett. Az égen feltűnt a csillagok, ám a fenyőcskéért senki nem jött. Sóhajtozott, sírdogált magányosságában. Bánatosan, szomorúan kókadottak gyenge ágain a vézna tűlevelek, hegyükön megjelentek az első könnycseppecskék.

Éppen arra repült az erdő legtekintélyesebb lakója, Bagoly úr, aki tudásáról, éles látásáról és hallásáról is híres volt. Meglátta a magányosan árválkodó fenyőcskét, meghallotta panaszos sóhajtozását. Odaröppent, letottyant melléje.

– Miért búslakodsz, kicsi fenyő? – szólította meg kedvesen

– Hogyne búsulnék, hogyne szomorkodnék, amikor egyedül maradtam. Testvéreim már feldíszítve ragyognak az emberek lakásában. Gyerekek ujjonganak, énekelnek, játszanak körülöttük. Úgy szerettem volna és is karácsonyfa lenni, hiszen arra születtem, hogy részese legyek az emberek ünnepének! De vézna vagyok, gyenge vagyok, sápadt vagyok! Tűleveleim puhák, halványak, egy nyamvadt tobozt sem tudtam nevelni. Senkinek sem kellettem! Itt állok magányosan, csupaszon, árván.

Bagoly úrnak összeszorult a szíve. Nézte, nézte a fenyőcskét, magában hümmögni kezdett. Amikor erősen gondolkodott, mindig hümmögött, bólogatott, és helyben totyogott. Így tudta előidézni bölcs gondolatait. Néhány perc elteltével meglepette hatalmas szárnyait és felröppent. Először a közeli tölgyfához repült, ahol a Mókus család lakott. Azután lehuppant az avarral borított gallyakhoz, ahol Sünök vackolták be magukat téli álomra. A szomszédos tölgy odújában fészkelő harkályhoz, és néhány itt telelő madárhoz is behuhogott.

Hirtelen feléledt az erdő. Mókusék, Sünék kidörzsölték az álmot a szemükből, és útra keltek. Közben bekopogtak Nyusziékhoz, magukkal hívták őket is.

– Hova, hova? – tudakolták a különös menet tagjaitól a kotnyeles madarak, a fakérges rejtekéből kikukucskáló erdei pillangók.

– Bagoly úr kérésére, a közeli domb alján álldogáló fenyőhöz megyünk. Feldíszítjük, ott fogunk karácsonyozni.

– Mi is jöhetünk?

– Gyertek, gyertek, hozzatok magatokkal valami szépet, ami a fa díszé lehet!

A fenyő körül rekord időn belül vidám, boldog társaság gyűlt össze. A mókusok diót,ogyorót hoztak. A sünök almát, a nyuszik répaszeleteket, a madarak színes tollakat, a harkály faháncsból kopácsolt fenyődíszet. Egymást lökdösve, kissé esetlenül igyekeztek ajándékaikat a kis fenyő ágaira helyezni.

Meghallották a különös zajt az erdő legrejtőzködőbb lakói, az ügyességükről, leleményességükről méltán híres kis manócskák. Előbújtak rejtekhelyükről, és felajánlották segítségüket. Mivel nemcsak járni, hanem repülni, mászni, szökkenni, lebegni is könnyesén tudtak, hipp – hopp, teleaggatták a hozott ajándékokkal a fenyőt. A pillangók melléjük röppentek, ráhíntették csillogó hímporukat a tarka díszekre, amittől sejtelmesen csillogott- villogott valamennyi.

Az erdő felett úszó hatalmas hófelhő is felfigyelt a sürgésforgásra. Gondolt egyet, útnak indította legszebb hópihéit.

– Eredjete! Legyetek ti is díszei a kis fenyőnek! – mondta.

A kis hópelyhek játékosan összekapaszkodtak, leérkezve apró hóemberformákat alkottak és rátelepedtek a fenyőfára.

A kis fenyő megrendülten állt. Nem mert mozdulni, nehogy lehulljanak a díszek gyenge ágacskáiról. Félelmét azonban elhessegette váratlan boldogsága. Szíve csordultig telt örömmel, szeretettel. Nézte a körülötte álló erdőlakókat, szeretett volna köszönetet mondani, ám nem találta a szavakat. Csak mosolygott, és tartotta büszkén a sok ajándékot.

– Boldog karácsonyt! Boldog karácsonyt! – csicseregték, szuszogták, makogták, huhogták, percegték a vendégek. Körbefogták a fenyőt és énekelni kezdtek:

A kis fenyőfa feldíszítve áll már.

Erdőlakók örvendezve körös-körül járnak.

Te kis zöld fenyő! Köszöntünk ma téged!

Hozz örömet mindnyájunknak, és boldog Újévet!